

प्रीतश्च भगवान् ज्ञानं ददौ मम भवान्तकं । चारुशीर्षस्ततः प्राह शक्रस्य दयितः सखा । १२०
 आलम्बायन इत्येवं विश्रुतः कृष्णात्मकः । मया गोकर्णमासाद्य तपस्तप्त्वा शतं समाः ।
 अयोनिजानां दान्तानां धर्मज्ञानां सुवर्चसां । अजराणामदुःखानां शतवर्षसहस्रिणां ।
 लब्धं पुत्रशतं सर्वात्पुत्रा पाण्डुनृपात्मज । वाल्मीकिश्चाह भगवान् युधिष्ठिरमिदं वचः ।
 विवादे साग्निमुनिभिर्ब्रह्मघ्नो वै भवानिति । उक्तः क्षणेन चाविष्टस्तेनाधर्मेण भारत ।
 सोऽहमीशानमनघममोघं शरणं गतः । मुक्तश्चास्मि ततः पापैस्ततो दुःखविनाशनः । १२१
 आह मां त्रिपुरघ्नो वै यशस्तेऽग्नं भविष्यति । जामदग्न्यश्च कौन्तेयमिदं धर्मभृताम्बर ।
 ऋषिमध्ये स्थितः प्राह ज्वलन्निव दिवाकरः । पितृविप्रबधेनाहमार्त्ता वै पाण्डवायज ।
 शुचिर्भूत्वा महादेवं गतोऽस्मि शरणं नृप । नामभिश्चास्तुवं देवं ततस्तुष्टोऽभवद्भवः ।
 परशुश्च ददौ देवो दिव्यान्यस्त्राणि चैव मे । पापञ्च ते न भविता अजेयश्च भविष्यसि ।
 न ते प्रभविता मृत्युरजरश्च भविष्यसि । आह मां भगवानेवं शिखण्डो शिवविग्रहः । १२२
 तदवाप्तञ्च मे सर्वं प्रसादात्तस्य धीमतः । विश्वामित्रस्तदोवाच क्षत्रियोऽहं तदाभवं ।
 ब्राह्मणोऽहं भवामीति यथा चाराधितो हरः । तत्प्रसादान्मया प्राप्तं ब्राह्मणं दुर्लभं महत् ।
 असितो देवलस्यैव प्राह पाण्डुसुतं नृप । शापाच्छक्रस्य कौन्तेय विभो धर्मोऽनशत्तदा ।
 तन्मे धर्मं यशश्चाग्रमायुश्चैवाददत्प्रभुः । ऋषिर्गृत्समदो नाम शक्रस्य दयितः सखा ।
 प्राहाजमीढं भगवान् वृहस्पतिसमद्युतिः । बरिष्ठो नाम भगवांश्चाक्षुषस्य मनोः सुतः । १२३
 शतक्रतोरचिन्त्यस्य सत्रे वर्षसहस्रके । वर्त्तमानेऽब्रवीद्वाक्यं सान्नि ह्युच्चारिते मया ।
 रथन्तरे द्विजश्रेष्ठ न सम्यगिति वर्त्तते । समीक्षस्व पुनर्बुद्ध्या पापं त्यक्त्वा द्विजोत्तम ।
 अयज्ञवाहिने पापमकार्षीस्त्वं सुदुर्भते । एवमुक्त्वा महाक्रोधः प्राह शम्भुं पुनर्वचः ।
 प्रज्ञया रहितो दुःखी नित्यभीतो वनेचरः । दशवर्षसहस्राणि दशाष्टौ च शतानि च ।
 नष्टपानोयपवने मृगैरन्यैश्च वर्जिते । अयज्ञीयद्रुमे देशे रुरुसिंहनिषेविते । १२४
 भविता त्वं मृगः क्रूरो महादुःखसमन्वितः । तस्य वाक्यस्य निधने पार्थ जातो ह्यहं मृगः ।
 ततो मां शरणं प्राप्तं प्राह योगी महेश्वरः । अजरश्चामरस्यैव भविता दुःखवर्जितः ।
 साम्यं समस्तु ते सौख्यं युवयोर्वर्द्धतां क्रतुः । अनुग्रहानेवमेष करोति भगवान् प्रभुः ।
 परं धाता विधाता च सुखदुःखे च सर्वदा । अचिन्त्य एष भगवान् कर्मणा मनसा गिरा ।
 न मे तात युधिष्ठेष्ठ विद्यया पण्डितः समः । वासुदेवस्तदोवाच पुनर्भक्तिमताम्बरः । १२५
 सुवर्णाक्षो महादेवस्तपसा तोषितो मया । ततोऽयं भगवानाह प्रीतो मां वै युधिष्ठिर ।
 अर्थात्प्रियतरः कृष्ण मत्प्रसादाद्भविष्यसि । अपराजितश्च युद्धेषु तेजस्यैवानलोपमं ।
 एवं सहस्रशश्चात्मा महादेवो वरं ददौ । मणिमन्येऽयं शैले वै पुरा संपूजितो मया ।
 वर्षायुतसहस्राणि सहस्रशतमेव च । ततो मां भगवान् प्रीत इदं वचनमब्रवीत् ।